

Sygn. akt II Ca 790/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa(...) w W.

przeciwko B. H.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 11 września 2015 roku, sygn. akt I C 958/15upr

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 790/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W. przeciwko B. H. o zapłatę orzekł o oddaleniu powództwa.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Rejonowy wyjaśnił, że dniu 03 kwietnia 2015 r. powód (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od B. H. kwoty w wysokości 372,60 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od: kwoty 346,62 zł od dnia 03 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty, kwoty 0,16 zł od dnia 03 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty, kwoty 25,82 zł od dnia 03 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wnosi o zasądzenie kwot z tytułu niezapłaconych przez pozwaną należności za paliwo gazowe, dostarczone do lokalu położonego w W. przy ul. (...). Z pozwaną została zawarta per facia concludentia umowa o dostarczanie paliwa gazowego. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uregulowała należności za gaz.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim.

Na terminie rozprawy w dniu 11 września 2015 r. pozwana B. H. wniosła o oddalenie powództwa.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podniosła, że z tego lokalu w W. korzystała 40 lat, do początku lipca 2014 r. Około 36 lat temu podpisała drugi raz umowę o dostarczanie gazu do tego mieszkania. Jak się wyprowadzała, to nie wypowiedziała umowy w gazowni, ale wszystkie należności miała uregulowane.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana - B. H. przez 40 lat korzystała z lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...). Mieszkała tam do początku lipca 2014 r. Pozwana jak się wprowadziła do tego mieszkania, to zawarła umowę o dostarczanie gazu do tego lokalu. Drugi raz umowę o dostarczanie gazu do w/w lokalu podpisała 36 lat temu, gdy zmieniła nazwisko z (...) na (...). Wyprowadzając się z tego mieszkania pozwana miała uregulowane wszystkie płatności. Pozwana nigdy nie otrzymywała wezwań do zapłaty od powoda - (...). z siedzibą w W.. Pozwana sprzedała to mieszkanie K. i D. B.. Nie było takiej sytuacji, żeby osoby te poinformowały pozwaną o tym, że otrzymywały jakieś wezwania do zapłaty.

Dnia 14 lipca 2014 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 346,62 zł tytułem rozliczenia punktu poboru: J. O. (...) (...) (...) W., rok umowny: (...). Termin płatności określono na 28 lipca 2014 r. Dnia 14 lipca 2014 r. powód wystawił pozwanej notę odsetkową nr (...) na kwotę 0,16 zł. Termin płatności określono na 28 lipca 2014 r.

W następstwie powyższych ustaleń Sąd Rejonowy uznał powództwo za nieuzasadnione uznając, że objęta żądaniem pozwu kwota 372,60 złotych nie została udowodniona.

Sąd Rejonowy zważył, że przedmiotem żądania pozwu jest kwota 372,60 zł., której powód - reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - domagał się zasądzenia od pozwanej B. H. na podstawie faktury VAT nr (...) oraz noty odsetkowej nr (...). Powód powoływał się ponadto na wystawione przeciwko pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 30-31).

Strona powodowa nie przedstawiła jakiegokolwiek umowy, która byłaby dowodem na istnienie między nią a pozwaną stosunku prawnego w zakresie dostarczania przez powoda gazu do lokalu mieszkalnego należącego do początku lipca 2014 r. do B. H..

W ocenie Sądu, o zasadności roszczenia strony powodowej nie może świadczyć jedynie wystawiona faktura VAT, nota odsetkowa i przedsądowe wezwanie do zapłaty, tym bardziej, iż powód (reprezentowany wszakże przez profesjonalnego pełnomocnika) nie załączył do któregośkolwiek z tych pism dowodu nadania go bądź zwrotnego potwierdzenia odbioru, a więc nie wykazał, że pozwana w ogóle wiedziała o obciążeniu ją fakturą VAT nr (...) oraz notą odsetkową nr (...). Samo wystawienie faktury VAT (noty odsetkowej, przedsądowego wezwania do zapłaty) nie stanowi bowiem dowodu na doręczenie jej danej osobie, a tym bardziej nie przesądza o istnieniu danego stosunku prawnego. Przyjęcie odmiennego stanowiska, zdaniem Sądu, wpłynęłoby ujemnie na pewność obrotu prawnego, gospodarczego. Przesłuchana w charakterze strony na rozprawie w dniu 11 września 2015 r. pozwana B. H. również zaprzeczyła jakoby miała dotrzymać od powoda jakiegokolwiek wezwania do zapłaty.

W ocenie Sądu meriti, fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest zasada określona w art. 6 k.c. Regułę tę potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 232 k.p.c. Przepis ten stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18.01.2012 r. w sprawie I ACa 1320/11).

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając go wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenia przepisów postępowania:

- art. 229 kpc poprzez jego niezastosowanie i uznanie za uieudowodniony przez powoda fakt zawarcia z pozwaną umowy o dostarczanie paliwa gazowego do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. pomimo przyznania przez pozwaną tego faktu,

- art. 233 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz błędną ocenę materiału dowodowego i przez to uznanie, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, pomimo, że pozwana nie kwestionowała powództwa co do wysokości, a przyznała, że miała zawartą z powodem umowę, której nie wypowiedziała przy sprzedaży mieszkania; uznania, iż pozwana zapłaciła wszystkie rachunki, chociaż nie przedstawiła dowodu zapłaty należności ujętych w fakturze załączonej do pozwu,

2. naruszenie prawa materialnego:

- art. 6 kc poprzez nieuzasadnione przerzucenie na powoda ciężaru dowodu i czynienia zarzutu, że powód nie wykazał faktu zawarcia umowy z pozwaną, podczas, gdy pozwana przyznała ten fakt;

- art. 5 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne w zw. z art. 60, 535 i 555 Kodeksu cywilnego poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji błędne uznanie, iż pomiędzy powódką a pozwaną nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży paliwu gazowego i uznanie, iż pozwana nie jest zobowiązana zapłacić powodowi należności za dostarczone paliwo gazowe; błędne uznanie, iż zapłata za sprzedane paliwo gazowce powodowi należy się tylko wtedy, gdy doręczy fakturę Vat lub wezwanie do zapłaty, co skutkowało oddaleniem powództwa,

- art. 455 kc poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że termin płatności należności z faktury Vat nie był oznaczony.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwu i zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kwoty 372,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4.04.2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania za I Instancję oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że dokonane w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. W ich uzupełnieniu należy stwierdzić jedynie, że z złożonej przez powoda faktury VAT z 14 lipca 2014 r. (k. 28) wynika, że należność dochodzona pozwem obejmuje obowiązek zapłaty za dostarczane paliwo gazowe w okresie od 1 września 2013 r. do 7 lipca 2014 r. Jednocześnie informacja udzielona przez (...) w W. z dnia 15 września 2014 r. (przedstawiona przez powoda jako dowód w sprawie) pozwala na ustalenie, że pozwana posiadała prawo do lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) do 17 kwietnia 2013 r. a następnie od 1 stycznia 2014 r., do 30 czerwca 2014 r. (pismo z 15 września 2014 r. k. 32).

Wnosząc pozew powód winien wykazać istnienie dochodzonego roszczenia tak w zakresie jego podstawy jak i wysokości (vide: art. 6 kc). W przedmiotowej sprawie, jak słusznie podkreślił Sąd pierwszej instancji, powód nie spełnił powyższego obowiązku. Powyżej poczynione dodatkowe ustalenia prowadzą do uznania za nie udowodnioną okoliczność, że na pozwanej ciążył obowiązek zapłaty za zużyty gaz w całym okresie objętym przedstawioną przez powoda fakturą. Sąd Rejonowy nie dysponował jednocześnie możliwością jej rozliczenia poprzez ustalenie zużycia gazu za poszczególne okresy i w konsekwencji weryfikacji dochodzonego roszczenia poprzez jego częściowe uwzględnienie.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia wskazanych w skardze apelacyjnej przepisów postępowania.

Sąd nie uchybił treści przepisów art. 229 kpc oraz art. 233 kpc.

Prawdą jest, że pozwana przyznała, że podpisała z powodem umowę i jej nie wypowiedziała. Powyższe świadczy jednak o wiarygodności pozwanej również co do innych twierdzeń jakie złożyła a szczególności oświadczenia, że należności za zużywany gaz zostały przez nią uregulowane. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostają sformułowane przez skarżącego zastrzeżenia związane skutkami jakie Sąd pierwszej instancji przypisał nie doręczeniu pozwanej dokumentów załączonych do pozwu (faktury i noty odsetkowej). Odnosząc się do waloru dowodowego jaki strona powodowa przypisuje powołanym dokumentom księgowym powołać należy pogląd zawarty w wyroku Sądu Najwyższego wydanym w dniu 26 marca 2015 r. (sygn. akt V CSK 312/14), zgodnie z którym, mimo że z przepisów prawa podatkowego wynika, pod rygorem konsekwencji karnych, obowiązek odzwierciedlenia w fakturze przez podatnika zobowiązanie do jej wystawienia, rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, z którym właściwe przepisy podatkowe wiążą obowiązek zapłaty określonego podatku, to do dokumentu tego nie ma zastosowanie domniemanie prawdziwości danych zawartych w fakturze. Faktura jest dokumentem prywatnym, a nie dokumentem urzędowym. Nie ma wobec niej zastosowania przepis art. 244 § 1 kpc.

Nie sposób jednocześnie zgodzić się z zaprezentowanym w skardze apelacyjnej stanowiskiem, że pozwana nie kwestionowała powództwa co do wysokości, dlatego nie było potrzebne dalsze postępowanie dowodowe w kierunku ustalenia wartości roszczenia. B. H. wyjaśniła, że ciężące na niej zobowiązania spełniła – że „wszystko zapłaciła” - wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa. Zakwestionowała tym samym nie tylko zasadność dochodzonego roszczenia ale również jego wysokość.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Rejonowy nie uchybił również przepisom prawa materialnego wskazanym w skardze apelacyjnej art. 5 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne w zw. z art. 60 kc, 535 kc i 555 kc oraz art. 455 kc.

Za oddaleniem powództwa przemawia w ocenie Sądu Okręgowego nie okoliczność, że pozwana nie miała z powodem zawartej umowy na dostarczanie paliwa gazowego ale to, że powód nie udowodnił, że należności dochodzone pozwem wynikają z wykonania tej umowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 385 kpc orzekł o oddaleniu powództwa.